

2008 SAUSIS
Tema: Šventosios Dvasios dovana – supratimas

Pradžios malda

Tėve, Tavo Šventoji Dvasia, Tavo Sūnaus Dvasia,
Arčiau negu aš sau, esi Tu manyje.
Viliok mane į mano vidų.
Sukaupt mane mano gelmėse
Neleisk man išeiti iš savęs,
Kad aš Tave rasčiau savyje, o save Tavyje.
Aš esu čia, Dieve, prieš Tave.
Siųsk mane.
Pašauk mane.
Priversk mane.
Leisk man pamatyti, pažinti, suprasti.
Leisk manyje veikti Šventosios Dvasios galybei.

Pražios žaidimas

Sugedęs telefonas

Grupėje ne daugiau nei 8 asmenys. Visi susėda ratu. Savanoris pirmam savo draugui iš dešinės pasako kokio nors daikto pavadinimą, asmenį ar reiškinį. Tada antrasis turi savo draugui iš dešinės, jau neminėdamas to daikto pavadinimo, apibūdinti jam pasakytą frazę savo žodžiais. Taip einama ratu iki paskutinio. Paskutinysis pasako savo apibūdinimą garsiai. Tada jis palyginamas su žaidimo pradžioje pasakytuoju žodžiu.

Įvadinis žodis

APIE SUPRATIMO DOVANA

Šventosios Dvasios giesmėje, kuri giedama Sekminių dieną, girdime tokius žodžius: „Be tavųjų dovanų viskas žmoguje skurdu, viskas – atvira žaizda“. Taip, be šventosios Dvasios, žmogus yra didžiausias vargšas, kuris vaikšto tamsoje su žibintu, bet be alyvos, todėl kenčia, klumpa ir neturi vilties. Dažnai tokie esame mes patys. Tad kurstykime šventosios Dvasios ugnį, bandydami ją geriau pažinti, o geriau pažinę, patys nustebinsime kaip daugelis dalykų gali naujai nušvisti dieviškoje šviesoje.

Šį mėnesį norime kartu su jumis daugiau pamąstyti apie Šventosios Dvasios **Supratimo** dovana, kuri dažnai minima kartu su Išminties dovana. Jau Senojo Testamento Patarlių knygoje skaitome: „Jei sieksi **supratimo**, kaip žmonės ieško sidabro, ir ieškosi jo kaip paslėptų turtų, tai **suprasi** pagarbią Viešpaties baimę ir sužinosi, ką reiškia pažinti Dievą“ (2, 4-5). Tačiau, Senajame Testamente tebebuvo kalbama apie **supratimą**, kurį žmogus galėjo natūraliai įgyti gilindamasis į Viešpaties Įstatymą bei Dievo siūstas patirtis. Sulig Kristaus atėjimu į pasaulį, pastebime, kad viską **suprasti** žmogiškai tampa neįmanoma. Net gi išmanantieji Įstatymą Jėzaus žodžius laikė kietais ir nesuprantamais (plg. Jn 6, 60). O ką bekalbėti apie Jėzaus mokinius, kurie nors ir buvo privilegijuoti Jėzaus bičiuliai, vis dėlto neįstengė prasiskverbti iki giliausių Jėzaus žodžių prasmių.

Vienas iš ryškiausių pavyzdžių, mus skatinantis mąstyti apie **Supratimo** dovaną, yra aprašytas Jono evangelijoje 13 skyriuje. Ten pasakojama kaip Jėzus, žinodamas, jog arti išsiskyrimo valanda, ima mazgoti mokiniams kojas. Išsigandęs tokio vergiško Jėzaus patarnavimo, Petras pilnas nuostabos klausia: “Viešpatie, neįau tu mazgosi man kojas!” Ir štai kaip Jėzus jam atsako: “Tu dabar **nesupranti**, ką aš darau, bet vėliau **suprasi**”. Norisi paklausti, kodėl mokiniams iš karto neleista **suprasti** mokytojo gestų? Atsakymo toli ieškoti nereikia. Dar po Jėzaus įžengimo į Jeruzalę (Jn 12, 16), skaitome: “Iš pradžių mokiniai šito **nesuprato**, bet, kai Jėzus buvo pašlovintas, atsiminė, kad tai buvo apie jį parašyta...” Čia žodis “pašlovintas” orientuoja į Jėzaus mirtį ir prisikėlimą, po kurio sekė Kristaus dangun žengimas ir šventosios Dvasios atsiuntimas. O apie šventąją Dvasią Jėzus sakė: “Globėjas – šventoji Dvasia, kuri mano vardu Tėvas atsiųs, - jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs”. Taigi šv. Dvasia yra duodama kaip šviesa, kuri įvesdina į pačias šventų ir dieviškų slėpinių gelmes. Per ją ir joje mes įgyjame apšviestą protą, kuris viską **supranta** Velykų slėpinių šviesoje. Kitaip tariant, šventoji Dvasia mums padeda išvelgti tikėjimo tiesų prasmę.

Įdomu, jog Šventoji Dvasia suteikdama mums vieną ar kitą dovaną, dovanoja kartu ir save pačią. O ji pirmiausiai yra Meilė, kartu esanti Dievas ir kylanti iš Dievo. Dievas suteikia įvairių dovanų, bet be meilės jos nieko nevertos. Prisiminkime apaštalą Joną, kuris glaudėsi prie Jėzaus krūtinės Paskutinės Vakarienos metu, nes be galo mylėjo. Gyvendamas ta meile, jis **suprato** Jėzaus gestus ir kalbą aiškiau negu kiti. Jam Jėzus nebuvo vien paslaptinomis užuominomis kalbantis mokytojas, bet draugas, todėl nenuostabu, kad jis vienintelis iš mokinių nusekė Jėzų iki Golgotos papėdės. Ta begalinė meilė Jėzui ir Jėzaus meilė Jonui tarsi įtakojo gilesnį dieviškų žodžių **supratimą** ir įgalino veikti apaštalą su įsitikinimu bei drąsa. Ne paslaptis, kad ir Emauso mokiniai, apie kuriuos rašo Lukas 24 skyriuje buvo it migla aptrauktomis akimis (16 eilutė) ir nuliūdę ginčijosi apie Jėzų, tol kol nenuėjo ilgo kelio kartu ir nepasikvietė Jėzaus į savo namus. Ten vakarieniaujant, mokinių akys atsivėrė, ir jie pažino patį Jėzų sėdintį jų tarpe.

Norėtuši šiandien paskatinti kiekvieną mūsų iš naujo pasikviesti Jėzų į savo gyvenimus, stengtis jį vis labiau pažinti skaitant Šventąjį Raštą, dar labiau jį pamilti. Tik mylėdami ir šventosios Dvasios padedami geriau **suprasime** dieviškosios Tiesos pilnatvę bei jo dieviškąją meilės planą mums. Juk „iš jo lūpų ateina žinojimas ir **supratimas**“ (Pat 2, 6).

Kūrybinė užduotis

Visiems grupės nariams reikia paruošti po vieno lapo kopiją. Jeigu jūsų grupė yra didesnė siūlome jums suvaidinti lape pavaizduotą sceną, jei mažesnė – aprašyti.

I variantas (didesnei grupei)

Pasidalinkite į grupes po keturis – būtų gerai tai padaryti nesirenkant draugų, o kad jūsų grupė susimaišytų ir jūs geriau vienas kitą pažintumėte. Tam jūs galite išsirikiuoti pagal ūgį ar vardo pirmą raidę pagal abėcėlę ir išsiskaičiuoti po 4.

Tada grupelėse pasidalinti savo mintimis – ko šie jauni žmonės galėtų klausyti Jėzaus?

Pasidalinę mintimis, sukurkite trumpą scenarijų ir suvaidinkite savo draugams.

II variantas (mažai grupei)

Išsidalinkite lapus ir aprašykite, kaip jums atrodo, apie ką šie jauni žmonės kalbėtųsi su Jėzumi. Tada mintimis pasidalinkite su kitais grupės nariais.

Apie Šventosios Dvasios patirtį

Sunku, beveik neįmanoma yra kažką papasakoti, kažką paliudyti apie tai, kaip patiriama Šventoji Dvasia. Ji yra ta „paslaptingoji“, labiausiai „nesuprantamoji“ iš Švenčiausiosios Trejybės asmenų arba, kaip sako popiežius Benediktas XVI: „daugumai šiuolaikinių krikščionių Šventoji Dvasia vis dar yra „didi nepažįstamoji“. O aš šiandien noriu provokuoti tave ir save. Kas yra Šventoji Dvasia man asmeniškai? Ar aš buvau Ją sutikęs? Ar kada nors Ją kviečiau į savo gyvenimą? Būtinai savęs to paklausk, net jei atrodo, kad žinai atsakymą.

Tu turbūt kaip ir aš skaitei Apaštalų darbus. Ar tau niekada nekilo klausimas: „Kodėl Šventoji Dvasia, kuri tokius dalykus darė apaštalų laikais, atrodo, šiandien Bažnyčioje visai neveikia?“ Mane šis klausimas ilgai kankino, bet Viešpaties malonė padėjo suvokti, kad vis dėlto Šventoji Dvasia yra gyva, kad ji dvelkia ir Katalikų Bažnyčioje. Dabar klausiu savęs: „Kas blokuoja Šventosios Dvasios veikimą, stabdo jos darbus manyje, mano bažnytinėje bendruomenėje?“ To paties klausiu ir tavęs.

Aš su Šventąja Dvasia susidūriau anksčiau nei pradėjau apie ją galvoti ir kelti panašius klausimus. Buvo gegužės pabaiga, ir mes, abiturientai, jau buvome pradėję laikyti egzaminus. Tuo metu Kretingos parapija šventė Sekminės, ir ne bet kaip, o su laužais šventoriuje, palapine-padangte, kurioje vyko šv. Mišios ir švč. Sakramento adoracija per visą naktį. Ta naktis prie Jėzaus kojų buvo mano pirmoji meilė. O juk man iki tol niekas nesakė, kad Sekminės yra iš Šventosios Dvasios atsiuntimo gimusios Bažnyčios gimtadienis... Man niekas nesakė, kad švč. Sakramente yra pasislėpęs gyvasis Dievas, mano Karalius... Mūsų tikėjimas nelieka toks pat, jis nuolat keičiasi, augdamas arba mažėdamas. Pirmąją meilę išsaugoti nėra lengva, bet mano didieji pasimatymai su Šventąja Dvasia vis dar vyksta kasmet naktinėje Sekminių adoracijoje.

Galima daug kalbėti apie Šventosios Dvasios patirtis šlovinimo metu, kai giedame Viešpačiui giesmes ir tiesiogiai Juo gėrimės, atrodo, net fiziškai jausdami džiūgaujančią Šventąją Dvasią. Galima būtų pasakoti apie pajautimą – kaip ta pati Šventoji Dvasia tvyro virš milijoninės minios Pasaulio jaunimo dienose. Bet neverta vaikytis didelių patirčių ir ieškoti Šventosios Dvasios pojūčiuose. Turbūt kaip ir aš skaitei apie pranašą Eliją ant Horebo kalno. Kaip jis ieškojo Viešpaties vėjyje, žemės drebėjime, ugnyje, bet Viešpats pasislėpė švelniame tyliame dvelksme. Šventosios Dvasios patirtis man yra taip pat toks paprastas kasdienos dvelksmas. Tavasis, manasis *čia ir dabar*. Ne sykį mūsų mylimas Tėvelis Juozapas yra mokinęs kasdienos sunkumuose melstis labai paprastai: „Ateik, Šventoji Ramybės, Išminties ir Meilės Dvasia“. Pabandyk ir pamatysi kaip tai suveiks.

Man labai patinka šis, kažkur matytas, krikščioniško jaunimo šūkis P.U.S.H. (Pray until something happens) – melskis, kol kažkas įvyks. Ir melskis ne šiaip sau, kad turėtum Šventosios Dvasios patirtį, bet kad gautum naują gyvenimo kokybę. Juk kas priims Jos galybę, taps liudytoju iki pasaulio pakraščių.

Virginija iš Kretingos

Diskusija

Virginija savo liudijime savęs ir kiekvo klausia: *Kas yra Šventoji Dvasia man asmeniškai? Ar aš buvau Ją sutikęs? Ar kada nors Ją kviečiau į savo gyvenimą?*

Kviečiame pabandyti atsakyti sau į šiuos klausimus. Būtų nuostabu, jei grupėje pasidalintumėte savo išgyvenimais, patirtimi pagal šiuos klausimus. Drašos!

Jer 1, 4 – 9

4 Man atėjo Viešpaties žodis: 5 „Dar prieš sukurdamas iščiose, tave aš pažinau, dar prieš gimimą tave aš pašventinau, – pranašu tautoms tave aš paskyriau“. 6 „Ai ai ai, Viešpatie Dieve! – sudejavau, – Štai aš nemoku kalbėti! Esu tik vaikas!“ 7 Bet Viešpats man atsakė: „Nesakyk: 'Esu tik vaikas!' Kur tik tave siūsiu, tu eisi, ką tik tau liepsiu, – kalbėsi! 8 Nebijok nieko, nes aš esu su tavimi ir tave apsaugosiu, – Viešpaties žodis“. 9 Tuomet Viešpaties ištiesė savo ranką ir palytėjo mano lūpas, tardamas: „Štai aš dedu savo žodžius į tavo lūpas!“

Metodas

„Savo grupėse, brangūs jaunuoliai, suraskite daugiau progų klausyti ir studijuoti Viešpaties Žodį – visų pirmiausiai per *Lectio divina*: čia jūs atrasite Dievo širdies paslaptis ir sulauksite pagalbos, kai reikės apsispręsti sunkiose situacijose ir perkeičiant tikrovę. Vadovaujami Šventojo Rašto jūs kiekvieną dieną galėsite atpažinti Viešpaties artumą“. *Jonas Paulius II*

Kviečiame pažinti Dievo Žodį, išgirsti Dievo planą ir išbandyti Šventojo Ignaco praktikuotą būdą... Skaityti Šventąjį Raštą, bet būti ne skaitovu, o „atsidėjusiu“ Dievo Žodžio klausytoju – leisti Šventajai Dvasiai nušviesti protą ir širdį.

Lectio divina – „Dieviškas skaitymas“, tai individualus ar bendruomeninis šv. Rašto, priimamo kaip Dievo žodis, Biblijos ištraukos skaitymas, šv. Dvasiai veikiant tampantis apmąstymu, malda ir kontempliacija.

Lectio divina sudaro 4 elementai:

- 1) pats lectio, tai reiškia skaitymas, trumpo teksto iš Šventojo Rašto atidus kartojimas.
- 2) meditatio, arba meditacija, įsigilinimas į teksto prasmę ir padarymas reikšmingu sau (suasmeninamas).
- 3) oratio, tai reiškia - malda, tai asmeninis atsakas į tekstą, į Dievo Žodį, sutinkamą šv. Rašte padedant šv. Dvasiai. Maldoje prašoma malonės, atpažinti malonę, kuri slypi šv. Rašto tekste.
- 4) contemplatio, išvertus - kontempliacija, ilgas žvelgimas į kažką. Tai stojimasis Dievo, tiesos ir gerumo akivaizdon (buvimas Dievo akivaizdoje).

1 žingsnis - malda. Šventojo Rašto skaitymą pradėkite trumpa, nuoširdžia malda. Šaukis Šventosios Dvasios. Dabar reikia paimti Šventąjį Raštą į rankas ir kviestis Šventąją Dvasią. Kodėl tai svarbu? Todėl, kad Šventoji Dvasia yra Šventojo Rašto autorius. Tai ji įkvėpė žmones, kurie surašė Biblijos tekstus. Taip pat dabar Šventoji Dvasia įkvėpia mus, kad galėtume skaityti ir suprasti.

“ Viešpatie, atsiųsk Šventąją Dvasią. Tavo Žodis yra tiesa.
Leisk manyje veikti Šventosios Dvasios galybei.
Sukauk mane, Dieve, iš bet kokio chaoso.
Sukauk mane Tavo meilėje.
Atverk mano širdį Tavajam Žodžiui. ”

2 žingsnis - skaitymas.

1) *Lectio*: Jei skaitote bendruomenėje 1 žmogus skaito ištrauką iš lėto, atidžiai. Perskaičius tekstą, reikia peržvelgti individualiai visą skaitytą tekstą. Kai mintis, eilutė ar žodis priverčia skaitytoją staptelti ir įsigilinti. Galima pabaigoje perskaityti svarbiausią vietą visiems iš eilės (ratu).

2) *Meditatio* – medituoti, apmąstyti. Kiekvienas Šventojo Rašto žodis suvokiamas lyg būtų skirtas kaip tik man. Reikia klausytis kartojamų žodžių, leidžiant jiems siūlyti savus vaizdus, apmąstymus, intuityvias mintis. Kiekvienu žodžiu skonėjama ir kiekviena mintis paverčiama sava. Pamažu pradedama suvokti, ką byloja Šventasis Raštas.

Kiekvienas gali išreikšti garsiai visai grupei, kokią asociaciją, vaizdinį sukėlė jiems Dievo Žodis. Tik svarbu, kad tai nebūtų kritikuojama, komentuojama.

3) *Malda* - nuoširdi mintis sukuria maldą. Dievo žodis keliauja nuo lūpų į protą, ir vėliau į širdį. Malda yra atsiliepimas širdimi į Dievo žodį, kurį girdėjome kreipiantis į mus per Šventąjį Raštą. Tai yra prašymas, ryžtas augti Kristuje. Malda trokšta Dievo. Bendruomenėje, vadovas gali pradėti maldą, o jaunimas ją pratęsti, pridėti savo maldos žodžius kilusius iš Šv. Rašto. Arba grupelės vadovas pradeda maldą, tada palieka tylą ir jaunimas tyloje išsako savo maldą ar kiekvienas užrašo ją popieriuje.

4) *Kontempliacija* - Dievas numalšina troškulį ir pasotina alkį. Malda jau yra išsiliejusi. Čia meldžiasi Šventoji Dvasia. Dievo meilė daugiau nebėra abstrakti, bet konkrečiai liejama į skaitytojo "aš". Žmogus gali regėti save kaip mylimą ir pats mylėti. Tokie momentai gali būti trumpučiai ar ilgesni, subtilūs ar ryškūs, aiškiai pasireiškiantys. Jie gali pranykti ir ateiti vėl. Būti tyloje.

3 Žingsnis – dėkojimas. Šventojo Rašto skaitymą užbaikite trumpa, nuoširdžia malda.

Žaidimai

Piešinys

Laikas: 15 min.

Priemonės: baltas popierius, pieštukas, piešinys.

Grupė suskirstoma poromis. Poros nariai susėda susiglaudę nugaromis. Vienas turi piešinį, kitas tuščią popieriaus lapą. Tas, kuris turi piešinį, pasakoja, ką piešti, o antrasis piešia, jei kas neaišku, perklausia, pasitikslina.

Užduotis ugdo sugebėjimą tiksliai apibūdinti, atidžiai klausytis, stengiantis tiksliai suprasti tai, ką pasakoja. Be to, partneriai turi pasikliauti vienas kitu, būti kantrūs.

Diskusija: Kas buvo sunkiausia? Kodėl nepavyko arba ne visai pavyko tiksliai perpiešti piešinio? Ko galima pasimokyti iš šio pratimo?

Pantomima

Grupė pasidalina į komandas po 3-4 žmones. Kiekviena komanda sugalvoja daiktavardį ir pakviečia kitos komandos vieną atstovą ir pasako jam/jai žodį. Tas atstovas turi pavaizduoti pasakytą daiktavardį pantomima – t.y. be garsų ir nerodydamas į nieką, o suvaizdinamas. Komanda turi atspėti. Jeigu yra daugiau nei dvi komandos – galima organizuoti „rungtynes“ – kai kitos komandos bando suprasti ir pirmi atspėti. Kas atspėja, gauna tašką ir suka ratą toliau su kita komanda.

Tiltai

Laikas: 30 min.

Priemonės: popierius, laikraščiai, žirkklės, lipni juosta, klijai.

Grupė suskirstoma į keturias grupes. Patalpa taip pat perskiriama į keturias dalis - keturias šalis, kurias skiria susikertančios didelės upės. Tam, kad gyventojai bendrautų, reikia pastatyti tvirtus tiltus. Tiltų statytojai „darbą atlieka“ nekalbėdami. Per visą užduoties laiką būtini 1 ar 2 „šalių“ (grupių atstovų) neverbaliniai susitarimai - susitikimai, kad tiltais būtų sujungti abu upių krantai. Pasibaigus laikui, tikrinama, kiek tvirtų tiltų „šalys“ sugebėjo pastatyti. Tiltų tvirtumas tikrinamas uždedant ant jo, pvz. nedidelę knygą arba kitą daiktą. Be to, po juo turi praplaukti laivas (knyga prastumiama pro apačią).

Diskusija: Ar jums sunku buvo statyti tiltus? Kodėl? Ko išmokote iš šio pratimo? Gal jums realiai yra tekę statyti tiltą tarp skirtingų žmonių ar jų grupių?

Šv. Ignacas Lojola (1491-1556)

Ignacas gimė daugiau nei prieš penkis šimtus metų Ispanijoje Lojolos pilyje trylikos vaikų šeimoje. Būdamas šešiolikos, mirus mamai, jis atsiduria Bastilijos karaliaus įždininko dvare, kad gautų kilmingos šeimos nariui deramą auklėjimą ir išsilavinimą. Ten jis praleido dešimt metų ir išmoko dvaro etiketo, kaip naudotis ginklais, dalyvavo turnyruose, skaitė riterių romanus. Dvare nebuvo užmirštas ir religinis auklėjimas, tačiau Ignacui labiau rūpėjo moterys, lošimas bei vyriški ginčai su ginklu rankose.

Einant jam trisdešimtus metus, sviedinys mūšyje jam sužeidė vieną koją, o kitą – sutrupino. Kojos žaizdos negijo, be to, kaulai kreivai suaugo, tad laukė kaulo taisymo operacija, kurią reikėjo daryti be narkozės. Užuoat taisėsis, sužeistasis kaskart menko, ir birželio pabaigoje gydytojas patarė pasirengti mirčiai. Tada netikėtai birželio 29 d. - šventųjų Petro ir Pauliaus dieną - ryte ligonis pasijuto geriau. Po kelių dienų pavojus praslinko. Kai kaulai ėmė suaugti, žemiau kelio vienas liko užslinkęs ant kito, todėl koja buvo trumpesnė. Išsikišęs kaulas atrodė labai bjauriai. Ignacas to negalėjo pakęsti, nes galvojo, kad šitai jį padarys negražiu. Paklausė chirurgo, ar būtų galima išsikišusį kaulą nupjauti. Jie atsakė, kad, žinoma, galima, bet skausmai būsią daug didesni už visus iškęstus, nes kaulas jau sveikas ir operacija užtruks ilgesnį laiką. Jis vis tiek apsisprendė kentėti dėl savo užgaidos. Nupjovus mėsą ir išsikišusį kaulą, buvo imtasi įvairių priemonių, kad koja neliktų tokia trumpa. Ją tepė daugybe aliejų ir nuolat tempė specialiais instrumentais, kurie ligonį kankino daugelį dienų.

Pamažu Ignacas pagijo ir jautėsi sveikas, tik negalėjo tvirtai atsistoti ant kojos ir buvo priverstas gulėti lovoje. Kadangi jis labai mėgo skaityti riterių romanus, paprašė duoti keletą knygų laikui praleisti. Bet tuose namuose nebuvo nė vienos knygos, kurias buvo pratęs skaityti, jam davė "Kristaus gyvenimą", kartūzo vienuolio veikalą, bei dominikono "Knygą apie šventųjų gyvenimus". Daug kartų skaitydamas šias knygas, Ignacas pamažu susižavėjo tuo, kas jose parašyta. Žvelgdamas į savo ankstesnį gyvenimą svarstydamas: "Kas būtų, jei aš padaryčiau tai, ką darė šventas Pranciškus, ar tai, ką darė šventas Domininkas?" Šias mintis keisdavo svajonės apie savo širdies damą. Jos taip užvaldydavo Ignacą, kad apie tai galvodamas galėdavo praleisti dvi, tris ar keturias valandas. Ši tokių skirtingų minčių kaita tęsėsi ilgą laiką. Mintys apie pasaulio dalykus jį labai džiugino, bet, kai pavargęs jas apleisdavo, jausdavo tuštumą ir nepasitenkinimą. Tuo tarpu, kai galvodavo eiti basas į Jeruzalę, valgyti tiktai žolynus, imtis visų apsimarinimų, kuriuos praktikavo šventieji, net apleidęs tas mintis jautėsi patenkintas ir linksmas. Šitai pamažu pradėjo pažinti jame veikiančias skirtingas dvasias.

Ignacas pradėjo rimčiau galvoti apie savo praeitį. Juo daugiau mąstė, tuo labiau įsitikino, jog privalo atgailauti už kaltes, todėl nusprendė leisti maldingon kelionėn į Jeruzalę. Aksominį dvarininko rūbą jis iškeitė į ilgą šiurkščios drobės tuniką, nuodėmklausiu atliko viso gyvenimo išpažintį, kuri užtruko tris dienas. Elgetai atidavęs prašmatnius drabužius, apsiliko šiurkščios drobės drabužiu ir prie altoriaus praleido visą naktį. Ignacas pakeliui susirado urvą, kur po 7 valandas praleisdavo besimeldamas, o kitas - ligoninėje slaugė sergančius. Duonos pasielgetaudavo, o miegodavo ten, kur

jam pasiūlydavo. Jis susipažino su kitomis dvasinio gyvenimo knygomis, viena iš jų buvo "Kristaus sekimas". Kai koks nors skyrelis jam ypač patikdavęs, kaipmat užsirašydavo į nešiojamą su savim užrašų knygėlę, tą pačią, kurią jis naudojo pasižymėti per maldą gautam supratimui. Jis ėmė rūpestingai tyrinėti, kas jam atnešdavo liūdesį, o kas – paguodą ir kokie buvo tų išgyvenimų rezultatai. Štai iš ko vėliau atsirado "Dvasinių pratybų" knyga. Joje aprašoma maldos patirtis, kuri padeda pažinti Dievo valią, išreikštą giliausiais širdies troškimais ir duoda ryžto gyventi pagal ją.

Iki šio meto Ignaco dvasinė nuotaika buvo beveik vis tokia pat – jis buvo apimtas vienodo didžiulio džiaugsmo. Tačiau dabar jo siela išgyveno ir didžiulius svyravimus. Kartą nerimo prislėgtas ėmė karštai melstis ir net balsu šauktis Dievo sakydamas: "Padėk man, Viešpatie, nes nerandu jokios pagalbos nei pas žmones, nei kituose kūriniuose. Jei tik galėčiau ją rasti, joks vargas man nebūtų per sunkus. Viešpatie, tu parodyk, kur ją galiu surasti. Net jeigu reikėtų sekti šuniui iš paskos, kad man pagelbėtų, - aš tai padarysiu." Taip begalvojant jam daug kartų ateidavo pagundos nusižudyti. Tačiau žinodamas, kad nusižudyti būtų nuodėmė, vėl šaukdavo: "Viešpatie, nedarysiu nieko, kas tave įžeistų!" Kartą Ignacas prisiminė istoriją vieno šventojo, kuris, norėdamas išprašyti iš Dievo labai trokštamo dalyko, išbuvo nevalgęs daugelį dienų, kol jį gavo. Ignacas nutarė daryti tą patį. Ištvėrė savaitę nieko neimdamas į burną. Sekmadienį turėjo eiti išpažinties. Buvo įpratęs savo nuodėmklausiu smulkiai papasakoti visa, ką darydavo. Nuodėmklausys jam liepė nutraukti pasninką. Nors dar jautėsi pakankamai stiprus, pakluso ir dvi dienas pasijuto laivas nuo skrupulų. Bet trečią dieną meldamasis vėl pradėjo prisiminti nuodėmes. Vėl kilo noras nusižudyti. Ir Viešpats panorėjo, kad čia jis pabustų tartum iš miego. Dievo duotų pamokymų dėka jis jau pažino dvasių skirtingumą ir todėl ėmė stebėti, koku būdu ta dvasia pas jį atėjo. Taigi kuo aiškiausiai apsisprendė nebeišpažinti jokio praeities dalyko ir nuo tos dienos tapo laivas nuo nerimo ir skrupulų.

Po ilgų kelionių ir ieškojimų, Ignacas trokšdamas padėti kitiems žmonėms pažinti Kristų pradeda mokyti. Būdamas 38 metų savo kambariokams jis išsipasakoja, kaip ketinąs savo gyvenimą pašventi sielų gelbėjimui. 7 draugai tampa jo bendražygiais visam gyvenimui.

Baigę mokslus Paryžiaus universitete, septyni bičiuliai nusprendė duoti skaistybės, neturto įžadus ir žygiuoti Jeruzalėn atversti netikinčiųjų. Jei keliauti į Šventąją Žemę būtų neįmanoma, tuomet Romoje prašys popiežiaus globos. Susirinkę Paryžiaus priemiestyje Monmartre koplyčioje, kiekvienas iš jų davė įžadus.

Po kurio laiko jie pradėjo savo kelionę į Šventąją žemę, tačiau Italijoje reikėjo laukti laivo, kuris galėtų juos ten nugabenti. Tad grupė padėjo slaugyti ligoninėje sergančius ligonius, įsteigė namus, kur prisiglausdavo moterys, norinčios atsisakyti prostitucijos, rūpinosi našlaičiais, žydais konvertitais. Šie vyrai buvo vadinami ignatiečiais ir kas tik su jais susitikdavo, už jų gerumą ir paslaugumą minėdavo tik geru žodžiu. Buvo nutarta: jei kas paklaustų, kas jie tokie, tebūna atsakyta - Jėzaus bičiuliai – bičiuliai Viešpatyje.

Būdamas 48 metų Ignacas sukviečia visus bičiulius į Romą apsvarstyti, ar jie kurs ordiną. Po dviejų savaičių svarstymo bendruomenė paprašė Ignaco surašyti įstatų santrauką ir įteikti šventajam Tėvui patvirtinti.

Iki šiol grupė neturėjo oficialaus vyresniojo. Šias pareigas eidavo visi paeiliui, keisdamiesi kas savaitę. Bet faktiškai bendruomenės vadovu ir siela visi laikė Ignacą. Tai jis juos laimėjo Kristui. Dabar gi, oficialiai patvirtinus Draugiją, reikėjo išsirinkti vyresnįjį. Tris dienas praleidę maldoje ir apmąstymuose, jie susirinko ir sumetė į urną savo balsavimo lapelius, taip pat ir tų, kurių tuo metu nebuvo Romoje. Po to visi vėl meldėsi tris dienas ir tada suskaičiavo balsus. Visi vieningai pasisakė už Ignacą, išskyrus vieną - jį patį. Savo lapelyje jis užrašė: „Ihs. Išskyrus mane patį, savo balsą atiduodu mūsų Viešpatyje už tą, kuris gaus daugiausia balsų. Konkrečiai nepasisakiau iš gerų paskatų. Tačiau jei Draugija nuspręstų kitaip ir manytų, kad tai geriau ir tarnautų didesnei Dievo, mūsų Viešpaties, garbei, esu pasiruošęs jį nurodyti".

Nepaisydamas tokių aiškių nuomonių, Ignacas nenorėjo sutikti. Į susirinkusiuosius kreipdamasis nuoširdžiais žodžiais, sakėsi esąs labiau linkęs leisti vadovaujamas negu pats vadovauti. Manąs, jog „dėl savo daugelio ankstesnių ir dabartinių blogų įpročių bei daugybės nuodėmių, klaidų ir silpnų" jam nederėtų priimti šių pareigų, nebent aiškiai suvoktų privaląs tai padaryti. Ir visų paprašė dar kartą apsigalvoti ir po keleto dienų rinkti iš naujo.

Nors ir nenoromis, tačiau jo prašymą bendražygiai patenkino. Įvykusio naujo balsavimo rezultatai buvo tokie patys. Tačiau Ignacas vis dar nepasidavė. Sakė norįs sprendimą atiduoti į nuodėmklausio rankas. Dar tą pačią dieną jis nuėjo pas nuodėmklausį ir tris dienas trukusios išpažinties metu papasakojo visą savo gyvenimą. Išsakė ir ligas bei kūniškus trūkumus. Nuodėmklausys tvirtai pareiškė savo nuomonę: jis turįs sutikti su rinkimais, antraip priešintųsi Šv. Dvasiai. Tada Ignacas prisiėmė šias pareigas.

Penkiolika metų iki savo mirties Ignacas kūrė ir vadovavo naujai Draugijai. Ji sparčiai augo, plisdama į kitas valstybes ir buvo svarbi atnaujinant Katalikų Bažnyčią. Šiandien Jėzaus Draugijoje yra apie 20 000 narių visame pasaulyje.

Akcija

Šį mėnesį mes kviečiame Jus skaityti, mąstyti, melstis ir veikti. Tokia maldos forma mums gali padėti gauti supratimo dovaną, skelbti gerąją išganymo naujieną su įsitikinimu ir galia. Tačiau lygiai taip pat kaip ir šv. Ignacas atsivertimo metu suprato, kad jame veikia dvi priešingos jėgos - pasaulio ir Dievo ir jog jis turi kiekvieną kartą pasirinkti teisingai, jas atpažinęs, taip ir mes kiekvieną dieną susiduriame su šia kova.

Interviu

Todėl kviečiame jus atlikti interviu. Atsitiktiniu būdu apklauskite 5 praeivius (jeigu nedrąsu, apklauskite savo tėvus, draugus, bendraklasius, pažįstamus) užduodami jiems šiuos klausimus:

1. Ar tikite Dievu?
2. Kaip supratote, jog tikite?
3. Kaip jus suprantate, ko Dievas nori iš jūsų, kokia jūsų misija?
4. Kai jums sunku, kai ieškote atsakymo, sprendimo, ką darote?
5. Ar turite namuose Šventąjį Raštą? Skaitote Jį? Ką jums reiškia Dievo žodis?

Pradėdami interviu mandagiai pasisveikinkite, prisistatykite, tik tuomet pateikite klausimus, pokalbio pabaigoje nepamirškite padėkoti.

Nenusiminkite, jeigu ne visi, kuriuos kalbinsite sutiks atsakyti į jūsų klausimus. Kalbėti apie tikėjimą tikrai nėra paprasta.

Paruoškite kvietimus atvykti į sekmadienio šv. Mišias ir juos įteikite tiems žmonėms, kuriuos norėtumėte padrauginti ne tik „didžiųjų švenčių“ metu apsilankyti bažnyčioje.

Po interviu :

- A) Kartu apibendrinkite apklausos rezultatus ir juos pristatykite savo klebonui.
- B) Padarykite plakata, pristatantį akciją ir jos rezultatus ir pakabinkite jį bažnyčioje, parapijos namuose ar tikybos klasėje.
- C) Pasidalinkite savo išpūdžiais ir mintimis grupėje:
 - Ką atradote būdingo ir jums iš to ką sakė jūsų pašnekovai?
 - Ar tie pokalbiai sustiprino jus visose situacijose išlikti tikėjimą liudijančiu? Gal parodė kelius, kaip geriau pažinti Dievą ir Jo veikimą tavo gyvenime?
 - Kaip tu atsakytum į šiuos klausimus?
 - Kokios buvo žmonių reakcijos, kaip uždavėte jiems klausimus apie tikėjimą?
 - Kaip dažnai jauti, jog tam tikrose vietose ir situacijose nutyli ar „apsimeti“ kad su tikėjimu tavęs niekas nesieja?

Ragindama sekti gyvuoju Dievu, Bažnyčia kviečia mus gilintis į maldą, liturgiją, sakramentus, meilės darbus, taip pat skaityti Šventąjį Raštą. Kokie mes laimingi esame, kaip sako Izaijas, kai kiekvieną rytą prieš mus atsiskleidžia Dievo Žodis!

Žodis, koks Žodis?

Žodis, užrašytas Šventajame Rašte, liudija apie Izraelio istoriją ir Jėzų, kuris atbaigė (užbaigė) šią istoriją. Šventasis Raštas yra Dievo ieškotojų biblioteka. Jis auklėja mūsų širdis ir mūsų protus Dievo slėpinyje ir mus išlaisvina.

Šventasis Raštas gali tapti Tavo atsivertimo keliu. Vieną dieną Dievo Žodis gali tave sužavėti. Tu pajusi į save nukreiptą Tėvo žvilgsnį, kupiną maloningumo ir rūpesčio. Skaitydamas pažinsi Jį iš arčiau.

Dėkokim Viešpačiui už Jo Žodį, kuris tampa mus gimdančio ir perkeičiančio gyvojo vandens versme. Dėkokim, kad į mūsų lūpas įdeda maldavimo ir šlovinimo žodžius.

I variantas:

sustoti visiems eile priešais tolumoje padėtą ir matomą Šventąjį Raštą. Kai vienas kuris pasako prašymą ar padėką visi žengia vieną žingsnį link Šventojo Rašto. Po kiekvieno prašymo ar dėkojimo giedoti „Dėkojame tau Viešpatie ir šloviname Tave“

II variantas:

Kiekvienas išsirenka vieną žodį iš Šventojo Rašto, kuris jam kažką reiškia ir užrašo ant lapo. Pagal tą žodį ir reikšmę sugalvoja ir išsako savo padėką ar prašymą. Visi susėdę ratu aplink Šventąjį Raštą centre. Kiekvienas padeda savo lapą su žodžiu prie Biblijos ir išsako savo maldavimą. Galima po kiekvieno prašymo ar dėkojimo giedoti „Dėkojame tau Viešpatie ir šloviname Tave“.